

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

ČERNÁ KOMNATA

AGENT PENDERGAST ŽIJE A BOJUJE S MINULOSTÍ

ČERNÁ KOMNATA

ČERNÁ KOMNATA

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Obsidian Chamber*

(First published by Grand Central Publishing, New York, 2016)

přeložila © 2017 Jana Pacnerová

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-907-7 (pdf)

*Lincoln Child věnuje tuto knihu
své matce Nancy*

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Churchillů Elangweovi*

I ve spánku
ta bolest, kterou nelze zapomenout,
do srdce padá kapku po kapce,
až k nám pak v zoufalství
proti naší vůli
přichází moudrost
skrz nekonečnou milost boží.

– Aischylos, *Agamemnon*
parafráze Roberta F. Kennedyho

PROLOG

8. listopadu

PROCTOR TIŠE OTEVŘEL DVOJITÉ DVEŘE KNIHOVNY, aby tudy mohla paní Trasková projít s čajovým servisem na stříbrném podnosu.

V místnosti bylo šero, světlo vycházelo jen z nízkých, mihotavých plamenů v krbu. Před ním uviděl Proctor nehybnou postavu v ušáku, nezřetelnou v přitmě. Paní Trasková k postavě přistoupila a položila podnos na odkládací stůlek vedle křesla.

„Napadlo mě, že byste si třeba dala šálek čaje, slečno Greeneová,“ řekla soucitně.

„Ne, děkuji vám, paní Trasková,“ zazněl Constancin tlumený hlas.

„Je to váš oblíbený. Jasmínový, prvotřídní. Taky jsem vám přinesla *madeleines*. Upekla jsem je hned poránu – vím, jak je máte ráda.“

„Nemám nijak zvlášť hlad,“ odpověděla. „Děkuji vám, že si dáváte práci.“

„No, prostě je tu nechám pro případ, že byste si to rozmyslela.“ Paní Trasková se mateřsky usmála, otočila se a zamířila k východu z knihovny. Než došla k Proctorovi, úsměv jí opustil a ve tváři se jí opět zračil ustaraný výraz.

„Budu pryč jen pár dní,“ sdělila mu tlumeným hlasem. „Sestru by měli pus-
tit z nemocnice do příštího víkendu. Víte jistě, že to tu beze mě zvládnete?“

Proctor přikývl a pak sledoval, jak hospodyně šupajdí zpátky do kuchyně, než se vrátil pohledem k postavě v ušáku.

Uplynuly už dva týdny od chvíle, kdy se Constance znovu objevila v sídle na Riverside Drive číslo 891. Vrátila se zachmuřená a mlčenlivá, bez agenta Pendergasta a bez vysvětlení, co se s ním stalo. Proctor – jakožto Pendergastův šofér, bývalý podřízený v armádě a osobní strážce – měl

pocit, že v agentově nepřítomnosti je povinen pomáhat Constanci ve všem, s čím se potýká. Stálo ho hodně času, trpělivosti a úsilí, než z ní příběh vypáčil. I teď to dávalo pramalý smysl a on si nebyl jistý, k čemu vlastně došlo. Věděl však, že rozlehlý dům se bez Pendergastovy přítomnosti změnil – úplně změnil. A stejně tak i Constance.

Hned po svém návratu z Exmouthu ve státě Massachusetts – kde pomáhala zvláštnímu agentu Pendergastovi při soukromém vyšetřování – se Constance zamkla na několik dní ve svém pokoji a jedla jen s největší neochotou. Když se konečně vynořila, vypadala jako jiný člověk: vychrtlá, přízračná. Proctor ji vždycky znal jako chladnokrevnou, rezervovanou a vyrovnanou. Avšak ve dnech, jež následovaly, byla střídavě netečná a pak zčistajasna plná neklidu a bezcílné energie, přecházela po chodbách a síních, jako by něco hledala. Ztratila veškerý zájem o kratochvíle, jimiž byla kdysi jako posedlá: pátrání v rodinné historii Pendergastů, archeologické studie, četba, hra na virginal. Po několika ustaraných návštěvách poručíka D'Agosty, kapitánky Laury Haywardové a Margo Greenové už se odmítala s někým stykat. Také se zdálo, že je – Proctora nenapadal lepší výraz – ve střehu. Jediné chvíle, kdy se projevila jiskra jejího starého já, byly ty vzácné okamžiky, kdy zazvonil telefon nebo když Proctor přinesl ze schránky na poštovním úřadě nějakou zásilku. Vždycky, vždycky, jak věděl, doufala, že se ozve Pendergast. Jenže se neozval.

Jistá vysoce postavená osoba v řadách FBI zařídila, aby nepřetržité pátrání po Pendergastovi, jakož i oficiální vyšetřování, zůstalo mimo dosah médií. Nicméně Proctor se ujal úkolu nashromáždit všechny dostupné informace o zmizení svého zaměstnavatele. Pátrání po jeho mrtvole trvalo pět dní. Jelikož pohřešovanou osobou byl federální agent, vynaložilo se na ně mimořádné úsilí. Kutry Pobřežní stráže pročešávaly vody v okolí Exmouthu; místní strážníci a příslušníci Národní gardy prohledávali pobřeží od hranic New Hampshiru až ke Cape Ann, hledali jakékoli stopy po Pendergastovi – stačil by i cár oblečení. Potápěči pečlivě prozkoumali skaliska, kde mohly proudy zaklínit tělo, a mořské dno se propátralo sonarem. Nic se však nenašlo. Případ zůstal oficiálně otevřený, ale nakonec uvízl ve vzduchoprázdnu. Nálezy sice nevedly k žádným závěrům, ale nevyřčený názor byl takový, že Pendergasta – těžce raněného v boji s netvorem, zápasícího s prudkým odlivem, oslabeného ustavičným bojem s vlnami a pohrouženého v desetistupňové vodě – odnesl proud na moře

a tam se utopil, přičemž jeho tělo hlubina nevydala. Teprve před dvěma dny Pendergastův právník – partner jedné z nejstarších a nejdiskrétnějších advokátních kanceláří v New Yorku – konečně oslovil Pendergastova jediného žijícího syna Tristrama, aby mu předal smutnou zprávu o otcově zmizení.

Nyní Proctor tiše přistoupil a posadil se vedle Constance. Krátce k němu vzhlédla, když si sedal, a slabounce se usmála. Pak znovu upřela oči do ohně. Mihotavé světlo vrhalo temné stíny na její fialkové duhovky a tmavé mikádo.

Od jejího návratu se o ni Proctor staral, protože věděl, že by to tak jeho zaměstnavatel chtěl. Její soužení v něm probudilo nečekaně ochranné pocity – což byla ironie, protože za běžných okolností byla Constance tou poslední osobou, která by hledala ochranu u jiného člověka. A přesto, aniž to vyslovila, byla Constance zřejmě za jeho pozornost vděčná.

Napřímila se v křesle. „Proctore ... rozhodla jsem se odejít dolů.“

To nenadálé oznámení ho zaskočilo. „Chcete říct – *tam* dolů, kde jste žila dřív?“

Mlčela.

„Proč?“

„Abych... se naučila přijímat nevyhnutelné.“

„Proč to nemůžete udělat tady, s námi? Nemůžete se znovu vrátit tam dolů.“

Otočila se a upřela na něj pohled s takovou intenzitou, až ho to zaskočilo. Uvědomil si, že je beznadějně ji nutit, aby změnila názor. Aspoň to nasvědčovalo tomu, že se konečně smiřuje s Pendergastovým odchodem – což byl svým způsobem pokrok. Možná.

Nyní vstala z křesla. „Napíšu paní Traskové pokyny, jaké šatstvo a nutné potřeby má nechávat v nákladním výtahu. Budu přijímat jedno teplé jídlo denně, každý večer v osm. Ale první dva večery nic, prosím – momentálně si připadám až příliš zaopatřená. Kromě toho bude paní Trasková pryč a nechtěla bych vás zbytečně obtěžovat.“

Proctor rovněž vstal. Uchopil ji za rameno. „Constance, musíte mě vyslechnout...“

Pohlédla na jeho ruku a pak zvedla oči k jeho obličejí s výrazem, který ho přiměl okamžitě ji pustit.

„Děkuji vám, Proctore, že respektujete má přání.“

Stoupla si na špičky a znovu ho překvapila lehkým polibkem na tvář. Pak se otočila a – skoro jako náměsíčná – zamířila na druhý konec místnosti, kde se za falešnou knihovnou skrýval nákladní výtah. Odsunula regál, vklouzla do čekající kabiny, zavřela za sebou – a zmizela.

Proctor za ní dlouhou chvíli hleděl. Bylo to šílené. Zavrtěl hlavou a odvrátil se. Pendergastova nepřítomnost znovu padla jako stín na celé sídlo – i na něj. Potřeboval být nějaký čas o samotě, aby si to promyslel.

Vyšel z knihovny, zahrnul do chodby, otevřel dveře do haly vystlané kobercem a začal stoupat po točitém schodišti, které vedlo do starých pokojů pro služebnictvo. Když se ocitl na odpočívadle v druhém patře, prošel další spojovací chodbou až ke dveřím svého malého bytu. Otevřel je, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou.

Měl se vzepřít jejímu plánu důrazněji. Když tu nebyl Pendergast, nesl za ni odpovědnost on. Věděl však, že nic, co by snad řekl, by situaci nezměnilo. Už dávno pochopil, že sice dokáže zvládnout takřka každého, ale vůči ní je bezbranný. Jednoduše musel doufat, že se Constance časem postaví realitě a smíří se s ní – a vrátí se mezi živé...

Ze zadu se mihla ruka v rukavici, popadla ho kolem hrudníku a sevřela nesmírnou silou.

Zaskočený Proctor nicméně instinktivně zareagoval prudkým pohybem směrem dolů, pokusil se vetřelce vyvést z rovnováhy; muž však tuto reakci předvídal a předešel jí. Proctor okamžitě ucítil bodnutí jehly, která mu vjela hluboko do šíje. Ztuhl.

„Není radno se hýbat,“ zazněl podivný, hedvábný hlas, který Proctor s nesmírným úlekem poznal.

Nehýbal se. Ohromilo ho, že ho ten muž – jakýkoli muž – takhle skolil. Jak je to možné? Byl zabraný v myšlenkách, nedával pozor. Nikdy si to neodpustí. Zvlášť proto, že *tenhle* muž, jak věděl, byl Pendergastův největší nepřítel.

„Jste v umění fyzického boje daleko zběhlejší než já,“ pokračoval uhlazený hlas. „Takže jsem si dovolil trochu srovnat ten rozdíl. To, co momentálně cítíte na krku, je jehla. Ještě jsem nestiskl píst. Stríkačka obsahuje dávku thiopentalu sodného – hodně velkou dávku. Zeptám se vás jednou, a jen jednou: souhlasíte najevo tím, že uvolníte svaly v celém těle. Jak teď zareagujete, rozhodne o tom, zda dostanete dávku, která je pouze anestetizující... nebo smrtelná.“

Proctor zvažoval možnosti. Nechal své tělo ochabnout.

„Výborně,“ řekl hlas. „Jmenujete se Proctor, pokud si to vybavuji správně?“

Proctor zůstal zticha. Ještě se naskytne příležitost zvrátit situaci; vždycky je příležitost. Musí jen přemýšlet.

„Už nějakou dobu pozorují rodinné sídlo. Pán domu je pryč – natrvalo, zdá se. Je to tu depresivní jako v hrobce. Klidně byste mohli všichni chodit ve smutku.“

Proctorův mozek bleskurychle procházel nejrůznější scénáře. Musí si jeden vybrat a realizovat. Potřebuje čas, jen trochu času, nanejvýš pár vteřin...

„Nemáte náladu na kus řeči? Dobrá. Mám velmi mnoho věcí na práci, a tak vám přeji: *Dobrou noc.*“

Proctor ucítil, jak se píst injekční stříkačky stlačuje, a uvědomil si, že jeho čas vypršel – a že on sám, ke svému nesmírnému překvapení, selhal.

1

PROCTOR SE ZVOLNA PROBÍRAL K VĚDOMÍ, jako by vyploval z inkoustově černých hlubin. Byla to daleká cesta a zřejmě trvala dlouho. Konečně otevřel oči. Víčka měl těžká a musel vynaložit maximální úsilí, aby je znovu nezavřel. Co se stalo? Okamžik ležel nehybně a snažil se zorientovat. Pak si to uvědomil: ležel na podlaze svého obývacího pokoje.

Svého obývacího pokoje.

Mám velmi mnoho věcí na práci...

Zčistajasna se mu všechno vybavilo v podobě šíleného návalu. Pokusil se vstát; nepodařilo se mu to; zkusil to znovu s ještě větším úsilím a tentokrát se mu povedlo posadit. Vlastní tělo mu připadalo jako pytel brambor.

Podíval se na hodinky. Čtvrt na dvanáct dopoledne. Byl bez sebe jen něco málo přes půl hodiny.

Půl hodiny. Jen Bůh ví, co se za tu dobu mohlo stát.

Mám velmi mnoho věcí na práci...

S nadlidským úsilím se Proctor potácivě zvedl. Místnost se s ním zhoupla, opřel se o stůl a zuřivě zatřepal hlavou ve snaze nějak si ji pročistit. Na okamžik se zarazil a snažil se posbírat své duševní i fyzické schopnosti. Pak otevřel jedinou zásuvku stolu, vytáhl z ní glock 22 a zastrčil si ho za pásek kalhot.

Dveře do jeho apartmá byly otevřené, za nimi bylo vidět centrální chodbu mezi pokoji pro služebnictvo. Vydal se k otevřeným dveřím, opřel se o jejich rám, pak vyvrávoral do chodby jako opilec. Když dorazil k úzkému zadnímu schodišti, pevně se chytil zábradlí a napůl sestupoval, napůl se potácel po schodech o dvě patra níž, až do hlavního podlaží sídla.

Tato námaha spolu s pocitem extrémního ohrožení, který ho neopouštěl, mu pomohla zbystřit smysly. Prošel krátkou chodbou a na jejím konci otevřel dveře, vedoucí ke společenským místnostem.

Tady se zastavil; připravoval se zavolat paní Traskovou. Pak si to rozmyslel. Nebylo radno upozorňovat na svou přítomnost. Kromě toho paní Trasková už s největší pravděpodobností odjela navštívit svou churavějící sestru do Albany. A na každý pád, ona nebyla tou, které hrozilo největší nebezpečí. Tou osobou byla Constance.

Proctor vykročil na mramorovou podlahu, chystal se vstoupit do knihovny, sjet výtahem do suterénu a podniknout veškeré kroky nezbytné k tomu, aby ji ochránil. Ale těsně před knihovnou se znovu zastavil. Uviděl uvnitř převrácený stůl, knihy a různé papíry, rozházené po kobercích.

Rychle se rozhlédl. Napravo měl velkolepou přijímací síň sídla – jejíž stěny lemovaly skříňky s vystavenými kuriozitami – a panovala v ní spoušť. Jeden podstavec byl převržený, starověká etruská pohřební urna, která na něm byla původně vystavená, se roztránila na kusy. Obrovská váza s čerstvými řezanými květinami, která vždy stávala uprostřed síně a jejíž obsah paní Trasková denně měnila, teď ležela rozbitá na mramorové podlaze; dva tucty růží a lilí se válely v kalužích vody. Na druhém konci síně, u dveří do jídelny, zely dveře jedné skříňky dokořán a vyvrácené do strany, napůl vytržené z pantů. Vypadalo to, jako by se jich někdo chytil v zoufalé snaze nenechat se odvléct.

Byly tu až příliš jasné stopy zuřivého zápasu. A vedly – z knihovny a přes přijímací síň – přímo k domovním dveřím sídla. A do světa za nimi.

Proctor přeběhl síň. V dlouhé, úzké místnosti za ní uviděl jídelní stůl – u nějž se až donedávna Constance zabývala zkoumáním dějin rodu Pendergastů – a všude šílený nepořádek: rozházené knihy a papíry, shozené židle, převržený laptop. A na druhém konci místnosti, kde na ni navazovala vstupní hala, bylo něco ještě znepokojivějšího: těžké domovní dveře – které jen zřídkakdy zůstávaly odemčené, natožpak otevřené – zely dokořán a vpouštěly dovnitř zářivé dopolední slunce.

Proctor na to vše hleděl s rostoucí hrůzou a vtom uslyšel – zpoza otevřených dveří – tlumený zvuk ženského hlasu, volajícího o pomoc.

Nedbal na dosud přetrvávající závrať a hnal se přes místnost, přičemž cestou tasil glock. Proběhl klenutým průchodem přes vstupní halu, roz-

kopl domovní dveře dokořán a zastavil se až pod přístřeškem krytého vjezdu, aby pohledem prozkoumal okolí.

Na vzdáleném konci příjezdové cesty běžel na neutrální motor Lincolnu Navigator s kouřovými okny, obráceného čelem k Riverside Drive. Nejbližší zadní dveře byly otevřené. Hned u nich stála Constance Greeneová, zápěstí spoutaná za zády. Byla obrácená zády k němu a zoufale zápolila; její vlasy, zastřižené do mikáda, a olivově zbarvený trenčkot značky Burberry však nemohly patřit nikomu jinému. Jakýsi muž, rovněž otočený zády k Proctorovi, ji držel za hlavu a právě teď ji zuřivě strčil na zadní sedadlo a zabouchl za ní dveře.

Proctor zvedl zbraň a vypálil, ale muž uskočil za kapotu auta, vklouzl za volant a výstřel ho těsně minul. Druhý projektil, který Proctor vystřelil, se odrazil od neprůstřelného skla, právě když auto prudce vyrazilo a v oblaku kouře ze spálené gumy vyjelo na Riverside Drive. Obrys Constance, dosud divoce zápolící, byl viditelný skrz tmavé sklo zadního okna. Auto odburácelo ulicí a pryč z dostřelu.

Těsně předtím, než útočník skočil do vozu, obrátil se směrem k Proctorovi a jejich oči se setkaly. Mužovy rysy byly nezaměnitelné: podivné dvoubarevné oči, bledá, ostře tesaná tvář, úhledně zastřižený plnovous, zrzavé vlasy a výraz chladné krutosti... Nebyl to nikdo jiný než Diogenes, Pendergastův bratr a nesmiřitelný nepřítel, jehož všichni považovali za mrtvého – domnívali se, že zahynul rukou Constance před víc než třemi roky.

Teď se však znovu objevil. *A měl Constance.*

Výraz v Diogenových očích – zuřivost, temný a zvrácený třpyt triumfu – byl tak strašlivý, že na okamžik odzbrojil dokonce i stoického Proctora. Jeho ochromení však trvalo jen milisekundu. Vzpomatoval se z děsu i účinků sedativa a vyrazil za autem, rozběhl se po příjezdové cestě a jedním skokem zdolal upravený živý plot.

2

V MLÁDÍ BÝVAL PROCTOR VÝJIMEČNÝ BĚŽEC – ve vytrvalostním běhu během svého armádního výcviku vytvořil rekord, který dosud na vojenské základně Fort Benning nikdo nepřekonal, a od té doby se neustále udržoval ve špičkové kondici – a pronásledoval navigator nejvyšší rychlostí, jaké byl schopen. Vůz teď stál na červenou, půldruhého bloku před ním. Proctor zdolal tu vzdálenost za necelých patnáct sekund. Právě když se blížil k vozidlu, naskočila zelená a navigator se skřípotem pneumatik vyrazil kupředu.

Proctor se rozkročil na asfaltu, zamířil glock na zadní pneumaiky vozu a dvakrát vystřelil, nejprve do levé, potom do pravé. Oba výstřely zasáhly, guma obou pneumatik se pohnula nárazem. Před jeho očima však znovu ztuhly s prudkým zasyčením. *Samobustící pneumatiky*. Navigator s Diogenem za volantem bleskurychle předjel vůz, který se nalézal před ním, a prudce zrychloval po Riverside Drive, přičemž se proplétal dopravním provozem.

Proctor se teď otočil a řítil se zpátky k sídlu, přičemž si strkal pistoli zpátky za pásek a vytahoval mobilní telefon. Pendergastovy kontakty u FBI a dalších federálních úřadů znal jen do jisté míry; kromě toho by se za těchto okolností všechno jen zpomalilo, kdyby zavolał FBI. Tohle byla záležitost pro místní policii. Vyťukal 911.

„Tísňová linka devět set jedenáct,“ ozval se klidný ženský hlas.

Proctor už tryskem dorazil k sídlu, proběhl domovními dveřmi a uháněl společenskými místnostmi do zadní části budovy. Kvůli bezpečnosti a utajení byl jeho mobilní telefon vedený na falešné jméno a adresu, věděl, že

tyto informace už se objevují na obrazovce operátorky. „Tady je Kenneth Lomax,“ představil se Proctor krycím jménem a přitom otevíral falešný panel ve stěně zadní chodby a vytahoval odtud speciální pohotovostní vak, který měl připravený přesně pro takovéto nouzové situace. „Právě jsem byl svědkem násilného únosu.“

„Vaše lokace, prosím.“

Proctor uvedl místo a současně cpal do vaku glock spolu s náhradními zásobníky. „Viděl jsem muže, jak vleče ženu z domu za vlasy, a ona křičela z plných plic o pomoc. Hodil ji do auta a odjel.“

„Popis vozu?“

„Černý navigátor s kouřovými skly, mířil po Riverside na sever.“ Uvedl číslo poznávací značky, popadl vak a rozběhl se přes kuchyň do garáže, kde se nalézal Pendergastův černý Rolls Royce Silver Wraith z roku 59.

„Prosím, zůstaňte na lince, pane. Vysílám policejní vozy, aby ho odřízly.“

Proctor nastartoval, projel příjezdovou cestou a zahrnul na sever po Riverside Drive; jak zrychloval, zanechal na asfaltu třímetrovou stopu gumy z pneumatik. Projel nejprve jednu a pak druhou křižovatku na červenou. Provoz byl řídký a viděl skoro na kilometr před sebe. V šeru se snažil rozeznat navigátor a připadalo mu, že ho zahlédl deset bloků před sebou.

Zrychlil ještě víc, proplétal se mezi taxíky a pak projel další červenou za doprovodu zuřivého troubení klaksonů. Věděl, že vzhledem k možnosti únosu bude operátorka z devět set jedenáctky informovat i detektivy, jen co povolá hlídkové vozy. Také od něj bude potřebovat mnohem víc informací. Hodil mobil na sedadlo spolujezdce, aniž přerušil spojení. Pak přešplnul na policejní vysílačku, instalovanou pod přístrojovou deskou.

Stále zrychloval, bloky domů svištěly kolem něj jako rozmazaná šmouha. Navigátor už před sebou neviděl, ani na rovině těsně před Washington Heights. Nejlogičtější únikovou cestou bude pro řidiče dálnice West Side Highway – na tomto úseku Riverside Drive North však nebyly žádné nájezdové rampy. Uslyšel sirény; policie zareagovala rychle.

Náhle uviděl ve zpětném zrcátku, jak navigátor vystřelil na Riverside Drive ze 147th Street – a mířil *na jih*. Diogenes zjevně vjel v protisměru do jednosměrky a otočil se tam.

Se sevřenými rty hodnotil Proctor pohledem okolní provoz. Pak prudce trhl volantem doleva. Současně ruční brzdou zablokoval kola a řízeným

smykem otočil vůz o sto osmdesát stupňů. Tento manévr uvítaly další skřeky protestujících klaksonů a skřípění brzd okolních aut. Když jeho vůz dokončil obrat, uvolnil ruční brzdu a šlápl na plyn. Velké auto vyrazilo kupředu. V dálce už viděl blikající světla, doprovázená kvílením sirén.

Viděl, jak pět bloků před ním navigator odbočuje doprava na West 145th Street. To nedávalo smysl: Stopětačtyřicítka záhy končila slepým parkovištěm u Riverbank State Park, zelené plochy, vybudované – poněkud ironicky – nad čističkou odpadních vod, vmáčknutou mezi řeku Hudson a dálnici West Side. Čeká snad na Diogena na vodě rychlý člun?

Bylo dílem půlminuty prokličkovat dopravním provozem a prudce stočit rolls na West 145th. Mělo však životní význam pochopit, co má Diogenes v úmyslu, než bude pokračovat. Prudce zastavil, vytáhl z vaku malý, ale silný dalekohled a prozkoumal terén před sebou: nejprve vozovku, pak parkoviště a sousední přístupové uličky pro zásobování. Po černém navigátoru nebylo nikde ani stopy. Kam se sakra poděl?

Proctor odložil dalekohled. Přitom zahlédl periferním viděním porušení porostu po své pravici. Krajnice tam přecházela v prudký svah, směřující k severojižnímu pásu rychlostní silnice West Side. Listí a náletové dřeviny se na pohled zdály čerstvě poničené; dosud se tu vznášel řídký, rychle mizející oblak prachu – a v hlíně byly vyryté čerstvé stopy pneumatik.

Proctor znovu zvedl dalekohled. V dálce uviděl navigator; mířil maximální rychlostí po rychlostní silnici na sever. Zaklel. Tenhle manévr poskytl Diogenovi téměř kilometrový náskok.

Znovu šlápl na plyn, stočil rolls z vozovky a prudce, nebezpečně sjel po náspu na dálnici, kde se bezohledně vmísil mezi projíždějící vozy. Pak popadl mobil, odložený na sedadle spolujezdce. „Tady Kenneth Lomax. Podezřelé vozidlo se teď pohybuje směrem na sever po West Side Highway, blíží se k mostu George Washingtona.“

„Pane,“ zeptala se operátorka, „jak si můžete být tak jistý?“

„Protože je pronásleduji.“

„Nesledujte je sám, pane. Ať řeší situaci policie.“

Proctor jen zřídka kdy zvyšoval hlas, ale v této chvíli to udělal. „Tak na ten vůz sakra někoho nasadte, a *hned*.“ Odhodil telefon zpátky na sedadlo a ignoroval přitom brebentění odpovídající operátorky.

Řítil se po West Side Highway, kopírující břeh řeky Hudson, stoupající a klesající v souladu s profilem terénu. Hnal rolls víc než stopadesátikilo-

metrovou rychlostí, ale věděl, že Diogenes činí totéž. Před ním a nad ním se klenula dlouhá, štíhlá linie dálnice I-95, procházející nad mostem George Washingtona. Navigator už nebyl na dohled. Sjel snad Diogenes na dálnici a zamířil do New Jersey, nebo na Long Island, či do Connecticutu? Anebo zůstal na rychlostní silnici, přešel po ní poslední krátký úsek Manhattanu a pokračoval na sever do Westchesteru?

Proctor znovu zaklel. Přepínal mezi policejními pásmy, slyšel hovor posádek policejních vozů, reagujících na výzvu, aby dávaly pozor na černý Lincoln Navigator s tmavými okny, směřující po West Side Highway na sever. Jenomže touhle dobou už navigator – ať tak či onak – na West Side Highway nebude.

Honička skončila.

3

JENOMŽE NESKONČILA.

V posledním okamžiku dal Proctor na svůj instinkt a zvolil nájezd na most, řízl to přes tři jízdní pruhy a sotva se mu dařilo udržet rolls pod kontrolou, když se řtil ostrými serpentinami obezděné rampy. Zvolil dolní úroveň mostu, protože tu byl omezený provoz kamiónů a tudíž možnost jet rychleji a lépe manévrovat. Praskající hlášení z policejních vysílaček informovala o nepoužitelných, negativních zjištěních. Hlas operátorky linky 911 na sedadle vedle něj se znovu začal tetelit nad hranicí slyšitelnosti. Proctor věděl, že jakmile policajti ztratí zájem o nevydařenou honičku, stane se další zájmovou osobou on sám. Neměl čas na nežádoucí vyptávání, ani – což by bylo ještě horší – na potenciální zadržení. Natáhl se, uchopil mobil, stáhl okno a vyhodil ho ven. V pohotovostním vaku měl připravené další telefony.

Jakmile se ocitl na druhé straně mostu, v New Jersey, zpomalil na stovku, když projížděl mýtnicí směrem na východ; nechtěl se v tak kritickém okamžiku nechat zastavit pro překročení povolené rychlosti. Zdolal spleť rozbíhajících se autostrád a zamířil po I-80 na západ. O patnáct minut později sjel po výjezdu 65 z dálnice směrem k letišti Teterboro.

Proctor prve usoudil, že Diogenes má jen dvě reálné možnosti úniku: ukrýt se v nějakém nedalekém zabezpečeném domě, předem pro ten účel připraveném, anebo odvézt Constance někam daleko soukromým dopravním prostředkem. Jestliže Diogenes zmizel v podzemí, bylo už pozdě něco s tím dělat. Pokud měl v plánu odvézt ji někam daleko, nemohl riskovat další jízdu navigátorem. Nebylo by možné zavléci oběť únosu do linkového letadla nebo do jiného prostředku veřejné dopravy – a jeho poznávací

značka už byla známá. Jako cíl tedy zbývalo Teterboro: nejbližší letiště, schopné posloužit dálkovému soukromému letounu.

Zahnul na Industrial Avenue a zastavil rolls u obrubníku vedle nejbližšího vjezdu na letiště. Přejel pohledem řadu okolních staveb: navigační věž, hasičská stanice, různé budovy technické obsluhy. Nikde ani stopa po navigátoru, ale to nic neznamenalo; mohl už stát opuštěný za kterýmkoli z pultu hangárů anebo v něm. Otevřel dveře vozu, vystoupil a letmo přejel zrakem ranveje, zda neuvidí nějaká pojíždějící letadla – žádná tam nebyla –, pak pohlédl na oblohu. Stoupal k ní tryskáč, který právě zatahoval podvozek. Vzdušný prostor, náležející třem státům, však byl plný letadel: nebylo jak se ujistit, že Diogenes je právě v tomto.

Každopádně ne hned.

Vrátil se do rollsu, vyndal laptop patřící k vozidlu, připojil se na internet a vyhledal plán letiště Teterboro. Poté nahlédl do webových stránek AirNav, kde se nalézaly souhrnné informace o letišti: zeměpisné souřadnice, operační údaje, rozměry ranvejí. Obě startovací a přistávací dráhy v Teterboro byly asi dva kilometry dlouhé, schopné posloužit letounům takřka všech rozměrů. Věděl, že na letišti se vystřídá asi čtyři sta padesát letadel denně, z čehož šedesát procent tvoří hromadná doprava. Sjel po webové stránce dolů, až se ocitl u informací obsluhy letiště: byly tu údaje o údržbě letadel, meteorologické službě, charterových letech. Všechny tyto body si zapsal do paměti.

Nastartoval rolls, vjel do prostor samotného letiště a pokračoval podél řady budov, až se ocitl na začátku startovací dráhy 1. Stál zde prostorný hangár s velkým nápisem LETECKÝ VÝCVIK NORTH JERSEY. Popadl pohotovostní vak, vyskočil z auta a rozběhl se k budově. Krátce do ní nahlédl a pokračoval až ke vzletové dráze. Letecká škola měla přímo na betonu zaparkovaných asi půl tuctu vetchých letadel Cessna 152. V nejbližším, jak si všiml, seděly dvě osoby: očividně pilot a žák, procházející letový plán nadcházející lekce.

S ustaraným výrazem v obličejí se Proctor rozběhl k letadlu a mával na ně, aby otevřeli okna. Oba se na něj zadívali. Z toho, jak se tvářili, bylo okamžitě zřejmé, kdo je pilot a kdo žák.

„Můžete mi pomoci?“ zeptal se Proctor vysokým a naříkavým hlasem. „Neviděli jste tu právě teď muže a ženu, jak nastupují do letadla?“

Muži v cenně se po sobě podívali.

„Žena byla mladá, málo přes dvacet, tmavovlasá. Muž byl vysoký, s upraveným plnovousem, jízva na jedné tváři.“

„Pane, neměl byste tu být bez propustky,“ pronesl pilot.

Proctor zaměřil pozornost na žáka: postaršího chlapíka, očividně nadšeného už jen tím, že sedí v letadle. „Byl to můj šéf,“ Proctor zadýchaně mával vakem. „Zapomněl tohle. Nemůžu se mu dovolat na mobil. Je to životně důležité, potřebuje informace tady z těch dokumentů.“

„Ano, viděl jsem je,“ ozval se žák. „Asi před pěti minutami nastoupili do letadla. Čekalo na ně přímo tady, na startovací dráze. Ta žena vypadala, jako by jí bylo špatně. Připadalo mi, že se nějak potácí.“

„Co to bylo za letadlo?“ ptal se Proctor.

Pilot se zamračil. „Pane, nemůžeme dávat...“

Ale žák, očividně nadšenec, ho přerušil. „Byl to dvoumotorový tryskáč. Lear. Model nevím.“

„Ano,“ opakoval Proctor. „Lear. To je on, jasně. Mokrát vám děkuju, pokusím se najít nějaký způsob, jak ho kontaktovat.“ Pilot se už chystal znovu promluvit, ale ještě než spustil, Proctor se otočil a klusal zpátky za hangár letecké školy.

Jakmile se opět ocitl v rollsu, načel si webové stránky FlightAware, vyhledal si na nich přehled přistání a nechal si v něm načíst KTEB – kód Mezinárodní organizace civilního letectví pro Teterboro. Naskočila mu mapa vzdušného prostoru tří států s Teterboro uprostřed, pokrytá přízračně bílými obrysy maličkých letadélek, mířících na všechny strany. Pod mapou byly dva panely: „Přílety“ a „Odlety“.

Proctor rychle přešel panel „Odlety“. Tvořilo ho několik řádek údajů, seřazených v obráceném časovém pořadí. Každá řádka představovala jeden letoun, který opustil Teterboro během posledních několika hodin, a uváděla číslo letadla, typ letounu, cílové letiště, čas odletu a odhadovaný čas přistání.

Teď bylo 12.45. Z informací na obrazovce Proctor vyčetl, že poslední letadla startovala z Teterboro ve 12.41, 12.32 a 12.29. V uplynulých pěti minutách tedy opustilo letiště jen jedno z nich.

Podíval se na značku a typ letadla, které startovalo ve dvanáct čtyřicet jedna. Samozřejmě, bylo tu uvedeno LJ45 – Learjet 45. Jako cíl bylo uvedeno KOMA. Podle výsledku rychlého hledání nalezl tento kód Mezinárodní organizace pro civilní letectví letišti Eppley v Omaze, stát Nebraska.

Na webových stránkách byla uvedena imatrikulace neboli evidenční číslo

letadla LN303P. Proctor na ně klikl a otevřelo se mu nové okno: mapa plánované trasy letu z New Jersey do Nebrasky. Za malým symbolem, představujícím letadlo, se z Teterboro táhl tenký, krátký ocásek: tečkovaná čára, která se na dvou místech mírně klikatila, mířila před ikonou letadla na západ a ukazovala udanou trasu. Řádka údajů na jedné straně obrazovky mu sdělovala, že letadlo má plánovanou letovou rychlost 420 uzlů a v současnosti je v osmnácti stech metrech a stoupá k pěti tisícům sedmi stům.

Kliknutím uzavřel Proctor okno letové mapy. Už věděl dvě zásadní věci: Diogenes a Constance nastoupili do tohoto learjetu a Diogenes uvedl do letového plánu jako cíl Nebrasku. U všech letů podle přístrojů se vyžadovalo sdělení takového plánu; pokus letět bez něj by měl za následek okamžité a nepříjemné vyšetřování.

Přejel pohledem panel „Přílety“ a uviděl, že learjet s evidenčním číslem LN303P přistál na Teterboro před pouhou půlhodinou. Takže nešlo o místní charter – Diogenes použil charter z jiného letiště, aby lépe zakryl stopy.

Chytré. Ale ne dost chytré. Protože Diogena nenapadlo, nebo o té možnosti ani nevěděl, zablokovat své evidenční číslo před sledováním civilního letového provozu, jaké využíval například FlightAware. A v důsledku toho teď Proctor přesně věděl, kam má namířeno.

Taková informace však byla užitečná jen zčásti. Protože každou minutou se od něj Diogenes vzdaloval směrem k Nebrasce rychlostí stovek kilometrů za hodinu.

4

PODLE WEBOVÝCH STRÁNEK AIRNAV, které si prve prověřil, byla jedinou službou pronájmu letounů, operující v současnosti přímo na letišti Teterboro, DebonAir Aviation Services. Cestou podél řady letištních budov Proctor konečně zahlédl tabuli charterové společnosti; zaparkoval v blízkosti vstupních dveří z mléčného skla, vypnul motor, popadl vak a laptop a rychle vystoupil z rollsu.

Uvnitř vypadala kancelář charterové služby jako všechny ostatní, jaké kdy viděl – pohodlně a přesto mimořádně funkčně: většinu charterových operátorů tvořili bývalí piloti civilních dopravních nebo vojenských letadel. Byly tu tři psací stoly, z nichž obsazený byl jen jeden. Na stěnách visely zarámované letecké plakáty. Otevřené dveře v zadní části kanceláře vedly zjevně do kartotéky.

Proctor si změřil pohledem muže za stolem. Byl to asi padesátník, s krátkými ocelově šedými vlasy a svalnatou postavou. Na jmenovce na jeho stole stálo BOWMAN. Opětoval Proctorův pohled a očividně v duchu hodnotil budoucího zákazníka.

Proctor zvažoval situaci. To, co se chystal požadovat, bylo neobvyklé a za normálních okolností by trvalo dost dlouho – déle, než si mohl dovolit – vše zařídit. Rychle, leč metodicky procházel v duchu všechny možnosti i důsledky každého rozhodnutí až k jejich logickému závěru. Pak usedl na prázdnou židli naproti psacímu stolu, počítač položil na podlahu a pohotovostní vak ochranně držel na klíně. „Potřebuji si okamžitě pronajmout letadlo,“ prohlásil.

Muž zamžikal. „Okamžitě,“ opakoval.

Proctor kývl.

„Kam ten spěch?“ zeptal se muž. Do jeho výrazu se okamžitě vetřela podezřívavost, jako by kladl nevyřčenou otázku: *Něco protizákonného?*

„Nic takového,“ řekl Proctor. Už se rozhodl, že určitá míra pravdomluvnosti mu s největší pravděpodobností zaručí úspěch – pravdomluvnosti, následované dalšími pobídkami. „Jde o sledovací operaci.“

Při této informaci muž ožil. Pohlédl na Proctora znovu a jinak – jako voják na vojáka. „Rangers?“ zeptal se.

Proctor udělal neurčité gesto jednou rukou. „Zvláštní jednotky.“ Pohlédl na zarámovanou vitrínu na stěně za Bowmanem. „Výsadbář?“

Bowman kývl. Podezřívavý výraz poněkud povolil. „Proč nejdete na policii?“

„Týká se to únosu. Veškerá účast policie by mohla znamenat smrt rukojmí. Únosce je inteligentní a taky extrémní násilník. Kromě toho jde o citlivou osobní záležitost – a čas je kritický. Znam evidenční číslo letadla a destinaci. Musím se dostat do destinace dřív, než objekt zmizí.“

Bowman opět kývl, tentokrát pomaleji. „Destinace?“

„Letiště Eppley, Omaha.“

„Omaha,“ opakoval muž. „Na to vám padne spousta leteckého paliva, kamaráde. Jak dlouhou přestávku plánujete?“

„Žádnou. Jde o jednosměrný let.“

„Stejně vám budu muset účtovat i zpáteční cestu.“

„Rozuměno.“

„Počet pasažérů?“

„Máte ho před sebou.“

Pauza. „Uvědomujete si, že takovýhle charter na poslední chvíli – vzhledem k mimořádnému úřadování a režijním nákladům – vyžaduje značnou přírážku.“

„Není problém.“

Muž jako by nad tím chvilku uvažoval. Pak se otočil k počítači na svém stole a začal ťukat do kláves. Proctor využil té příležitosti, aby otevřel laptop a zkontroloval si status Diogenova letadla. Ikonka LN303P stále mířila k západu. Už byla ve třech tisících šesti stech metrech a blížila se k cestovní rychlosti.

„Máte štěstí,“ pronesl Bowman. „Máme k dispozici letadlo Pilatus PC-12. Taky máme na letišti pilota s licenci; teď je na obědě.“ Muž si přitáhl

kalkulačku. „S palivem, letištními poplatky, zpáteční cestou a patnáctiprocentní, ehm, přírůžkou za opotřebení to bude jeden tisíc, dvě stě za...“

„To nejde,“ přerušil ho Proctor.

Muž se na něj zadíval. „Proč ne?“

„PC-12 má jen jeden turbovrtulový motor. Potřebuju tryskáč.“

„Tryskáč.“

„Pronásleduju Learjet 45. Budu potřebovat něco stejně rychlého nebo ještě rychlejšího.“

Na okamžik se znovu objevil podezíravý pohled. Pak se Bowman vrátil zrakem k počítači. „Jedno letadlo tu k dispozici máme. Gulfstream IV. Ale nebude moci hned tak odstartovat.“

„Proč ne?“

„Řekl jsem vám, že máme k dispozici pilota. Nemluvil jsem o *dvou* pilotech. Takovým tryskáčem nemůžete letět sám.“ Další ťukání do kláves. „Mám někoho v rezervě; může tu být hned ráno. Tedy pokud pro vás nebudou problém vedlejší náklady na gulfstream...“

„Nepřijatelné.“

Muž prudce umlkl a upřel na Proctora pohled.

„Musím okamžitě vyrazit,“ pokračoval Proctor klidným hlasem.

„A já vám řekl, že druhého pilota neseženu dřív než ráno.“

Proctor znovu zvažoval možnosti. První, co ho napadlo, bylo obvyklé použití násilí. Nicméně za daných okolností to nebylo zrovna vhodné: ve hře bylo příliš mnoho proměnných, v bezprostředním okolí příliš velké zabezpečení; kromě toho potřeboval dobrovolnou spolupráci, pokud měl uspět. „Jaká by byla normální cena za zpáteční let Gulfstreamu IV do Omahy?“

Muž se znovu poradil s kalkulačkou. „Tři tisíce osm set za hodinu.“

„Takže hádám, že – když let jedním směrem trvá asi tři hodiny – počítáme nějakých pětadvacet tisíc dolarů.“

„To by tak mohlo být...“ začal muž, ale opět umlkl, když Proctor sáhl do vaku, vytáhl několik svazků stodolarových bankovek a položil je na stůl. „Tady je třicet tisíc. Jdeme.“

Muž zíral na úhledné hromádky peněz. „Právě jsem vám řekl, že nemůžu sehnat...“

„Máte pilotní licenci, ne?“ zeptal se Proctor. Bradou ukázal na další zarámovaný předmět na zdi.

„Ano, ale...“

Proctor beze slova sáhl do vaku a vyndal dalších pět tisíc dolarů, které přidal na hromádku. Pečlivě nechal vak otevřený, aby bylo vidět další svažky stodolarovek – dohromady skoro půl miliónu dolarů – a také pár glocků 22.

Muž se podíval na peníze na stole, na vak a pak znovu na stůl. Nakonec zvedl telefon a vytýkal číslo. „Rayi? Máme naléhavý let. Ano, hned teď. Omaha. Ne, jenom jednosměrný. Poletím jako druhý pilot. Vrať se sem. Hned.“ Minutu poslouchal brebentění z druhého konce. „No, tak jí řekni, ať počká do zítřka, krucinál.“

Během tohoto hovoru Proctor znovu využil příležitosti k monitorování Diogenova letu prostřednictvím FlightAware. Ke svému překvapení a nelibosti uviděl, že – před pouhými několika minutami – se letadlo stočilo z původního kurzu a míří nyní na nula čtyři nula. Pohled do okna letových informací na pravé straně obrazovky mu prozradil novou destinaci: už ne KOMA, nýbrž CYQX. Proctor si to vyhledal a zjistil, že jde o kód mezinárodního letiště Gander na Newfoundlandu.

Takže se Diogenes nespokojil pouze tím, že si na útěk z Teterboro najal charter odjinud. Zřejmě také za letu vznesl požadavek na nový letový plán, podle kterého odchytil svůj letoun z Omahy do Ganderu. Jen aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.

Zatímco Proctor zkoumal laptop, Bowman uskutečnil několik krátkých telefonátů. „Tak jo,“ shrnul nakonec hromádky peněz. „Pilot už jede a letadlo tankuje. Předám plán letu a můžeme okamžitě vyrazit...“

„Došlo ke změně destinace,“ přerušil ho Proctor. „Už to není Omaha. Je to Gander na Newfoundlandu.“

„Newfoundland?“ sraštil Bowman čelo. „Tak moment. To už je mezinárodní let a...“

„To je jedno. Letová vzdálenost je kratší. Zaplatím, kolik chcete.“ Proctor vyndal z vaku dalších pět tisíc, zamával jimi a strčil je zpátky. „Prostě udělejte, co je třeba. A padáme kurva odtud.“

Tento nečekaný vulgární výraz, který zazněl Proctorovým standardním monotónním hlasem, byl zjevně nejefektivnějším přesvědčovacím prostředkem ze všech. Bowman vydechl, pak zvolna přikývl. „Dejte mi chvilku na přípravu,“ odvětil zvláštním tónem, který zněl napůl potěšeně, napůl sklesle. „Za deset minut jsme ve vzduchu.“

5

PLÁN LETU Z TETERBORA na mezinárodní letišti Gander pokrýval tisíc sedm set padesát kilometrů nonstop přes Cape Ann ve státě Massachusetts, Nové Skotsko a Newfoundland. Včetně času stráveného pojížděním, startem a zpomalováním při sestupu na přistání byla odhadovaná doba letu jedna hodina a padesát jedna minuta. Teprve po devadesáti minutách letu se Proctorovi podařilo promluvit s ganderskou kontrolou leteckého provozu.

Proctor se ujistil, že Gander je skutečně Diogenovým cílem. K žádným dalším odchyilkám z trasy nedošlo – po pravdě řečeno, jeho letadlo už sestupovalo na přistání. Ačkoliv Diogenes měl počáteční náskok, v důsledku krátkého přesměrování na Omaha – a protože oba tryskáče byly schopné vyvinout stejnou rychlost –, nezaostával už za ním Proctor víc než půl hodiny. Nicméně piloti gulfstreamu, Bowman a druhý muž jménem Ray Krisp, zarputile dodržovali předpisy – jako většina profesionálních pilotů, jak bylo Proctorovi známo – a vytrvale mu odmítali dovolit použít jejich vysílačku, aťsi nabízel peněz sebevíc.

Konečně, když letadlo začalo klesat na přistání, zachytil Bowman změnu frekvence vysílačky a ohlásil se ganderské věži. „Gandere, tady je Norbert tři devět sedm Bravo ve třinácti stech, jdeme na přistání.“

Ozvalo se statické praskání. „Devět sedm Bravo, čtyři čtyři pět dva, volný přístup na dráhu tři. Kontaktujte pozemní stanoviště devět.“

„Volný přístup na dráhu tři, devět sedm Bravo,“ opakoval Bowman a chtěl odložit mikrofon. Vtom se Proctorova ruka vymrštila, popadla ho

a stiskla tlačítko vysílání. Proctor současně couvl, aby byl mimo dosah obou připoutaných pilotů.

„Gandere,“ pronesl. „Právě teď přistává na dráze tři LJ45, opakují Learjet 45, evidenční číslo LN303P. Zadržte ho na ploše.“

Ve vysílačce zavládlo na okamžik ticho. „Tady je Gander, kontrola,“ zazněl poté hlas. „Opakujte?“

„Zadržte learjet, evidenční číslo LN303P,“ opakoval Proctor. „Nedovolte cestujícím vystoupit. Na palubě je rukojmí.“

Bowman i Krisp už si rozepínali bezpečnostní pásy.

„S kým mluvím?“ zeptal se řídicí provozu. „Tohle není policejní frekvence.“

„Opakují: *na palubě toho letadla je rukojmí*. Uvědomte policii.“

„Všechny takové požadavky se musí předávat na policejních kanálech. Rozumíte, tři devět sedm Bravo?“

Bowman už stál proti Proctorovi s temným výrazem ve tváři. Beze slova natáhl ruku po vysílačce.

Proctor se užůž chystal znovu promluvit, ale přitom už si uvědomoval, že jeho pokus skončil nezdarem. Narazil na zeď kanadské byrokracie – což se dalo čekat.

„Dejte mi tu vysílačku,“ řekl Bowman.

Při pilotových slovech to ve vysílačce znovu zaskřehotalo. „Tři devět sedm Bravo, rozumíte?“

„Dokážete všeho všudy jen to, že zadrží tohle letadlo,“ pronesl Bowman. „Ne to, které pronásledujete. A nás všechny zadrží s ním a budou nás vyslyšet.“

Proctor zaváhal. Sklouzl pohledem k pohotovostnímu vaku, přehozenému přes jedno z předních sedadel pro cestující.

„Co chcete dělat – postřílet nás?“ zeptal se Bowman. „To vám nepomůže, leda k havárii. Tak: dejte mi tu vysílačku.“

Proctor mu ji beze slova předal.

Bowman ji rychle zvedl ke rtům. „Tady je tři devět sedm Bravo. To poslední ignorujte. Jeden pasažér se vydal do kokpitu.“

Hlas z ganderské věže odpověděl: „Rozuměno. Požadujete pomoc po přistání?“

Bowman pohlédl na Proctora a odvětil: „Ale ne. Pasažér má jen trochu naváto. Už jsme ho zamkli v kabině a kokpit je zabezpečený.“

Bowman nespouštěl z Proctora oči, když vracel vysílačku a znovu usedal na své místo. „To byl hovor za čtyřicet litrů, kámo,“ prohlásil. „Jinak vás za takovýhle fórek předáme policajtům.“

Proctor jeho upřený pohled opětoval. Nakonec se obrátil a zamířil zpět na své místo. Udělal, co mohl, a ten poslední pokus byla chyba. Úsudek mu vypověděl službu. Nebyl ani policajt, ani federální agent. Nemohl nutit policii jednat, obzvlášť ne policii cizího státu; a uvědomoval si, jaká byla pošetilost, že to zkoušel. Bude se muset vypořádat s Diogenem sám – na pevné zemi.

A byl toho schopen. Dostal se až sem. Gander byl nejvýchodnějším velkým letištěm na severoamerickém kontinentu, balancujícím na okraji Atlantiku. Teď se naskýkala otázka: je Newfoundland Diogenovým konečným cílem? Nebo pouhou přestupní stanicí na cestě někam jinam? V mnoha ohledech se Proctor přikláněl k první možnosti. Byla to ideální destinace – uprostřed pustiny, obklopená rozsáhlou a prázdnou krajinou: dokonalé místo, kde zmizet. Při omezeném doletu learu by byl transatlantický let nebezpečný, na samé hranici možného.

Jakmile se ocitne na zemi, udělá Proctor, co umí nejlíp: vydá se po stopě kořisti. Možná to chvíli potrvá. Ale Diogenes už nemá kam utéct; nebude mít příležitost učinit nová opatření. Na to ho bude Proctor pronásledovat příliš usilovně. Jeho kořist má zátěž v podobě vzpurného, nebezpečného rukojmí. Ne, pronásledování dlouho nepotrvá – je jen otázka, jak to přesně dopadne.

Samozřejmě, uvědomoval si, že nemá skutečný důkaz přítomnosti Diogena a Constance na palubě learjetu: jen očitého svědka z teterboroské letecké školy. Ale nedostatek potenciálních únikových cest, letadlo pronajaté na jiném letišti, nenadálá změna cíle za letu – to všechno čpělo Diogenem. Proctorovi to napovídal instinkt. Kromě toho to bylo jediné vodítko, kterého se mohl chytit.

Tyto myšlenky ho zaměstnávaly, zatímco letadlo sestupovalo k letišti Gander, přistávací dráze číslo tři. Oknem sledoval, jak jednotlivě šedozelenou vegetaci střídá široký pruh asfaltu. Ozvalo se zaskřípění, když na něj dosedla kola podvozku, pak burácení motorů, přepnutých na zpětný chod. Jak zpomalovali na ranveji, Proctor se naklonil blíž k oknu, rozhlížel se po letadlech, pohybujících se po pojezdových dráhách nebo zaparkovaných u bran, a pátral po learu. Nebylo ho nikde vidět.

Pak ale něco zpozoroval. Přímo za křižovatkou asfaltové silnice a dráhy, na níž přistávalo jeho letadlo, uviděl, jak v dálce vycházejí z hangáru dvě postavy a kráčejí směrem k zaparkovanému tryskáči: na pohled šlo zřejmě o Bombardier Challenger. Letoun, který snadno zvládne transoceánské vzdálenosti – a který jeho současný charter nemůže efektivně pronásledovat. První postavou byla mladá žena v olivovém trenčkotu, tmavovlasou hlavu měla skloněnou. *Constance*. Hned za ní, s jednou rukou na jejím rameni a druhou položenou na jejích zádech, kráčel muž. Muž se otočil, rozhlédl se nalevo a napravo... a i na tu dálku Proctor neomylně rozeznal vysokou, hubenou postavu, úhledně zastřiženou bradku a zrzavé vlasy Diogena.

Constance kráčela divně, neochotně: násilím ji postrkuje, uvědomil si Proctor. Diogenes nepochybně skrýval v ruce, přitisknuté k jejím zádům, pistoli.

Nával adrenalinu mu palčivě projel celým tělem, odvrátil se od okna, ale jeho letadlo dosud nestálo – potrvá několik minut, než bude možné je opustit třeba i nouzovým východem.

Otočil se zpátky k oknu. Obě postavy už stoupaly po schůdcích do oddělení pro cestující bombardieru. V posledním okamžiku, než Constance zmizela ve tmě uvnitř kabiny, uviděl Proctor, jak se začíná bránit; viděl, jak Diogenes – rychle jako blesk – sáhl pod kabát, vytáhl plátěný pytel a přetáhl jí ho přes hlavu... a potom už se za nimi zavřely dveře a živý obraz plný násilí naráz zmizel.

Než jeho letadlo zastavilo na pojezdové dráze, bombardier už byl ve vzduchu.

6

ČÁST DOBY, PO KTEROU TRVAL LET Z TETERBORO, využil Proctor ke zjišťování informací o letišti a městu Gander. Ve čtyřicátých letech bylo zdejší mezinárodní letiště zásadním tankovacím bodem pro lety směřující na Britské ostrovy a ještě dál. Nyní však tato role ztratila význam vzhledem k moderním proudovým letounům s daleko větším doletem. V současnosti se Gander častěji využíval k nouzovým přistáním transatlantických letounů, na jejichž palubě došlo ke zdravotním nebo technickým problémům. Jedenáctého září, když byl vzdušný prostor Spojených států uzavřený po zkáze Dvojčat, hrál Gander krátce významnou roli v operaci Žlutá stuha, kdy přijímal přes tři tucty přesměrovaných letů za den. Jinak však působilo letiště relativně ospale, na programu dne už byly jen vojenské operace a nákladní lety na Island. Nedaleké městečko bylo bezvýrazné, chladné a depresivní: stálý vítr a žádné stromy, šedá obloha chrlící sněh.

Proctor uvažoval, co dál, a troufal si odhadovat stran Ganderu ještě něco dalšího. Vzhledem k odlehlé poloze města a relativní blízkosti mezinárodních destinací to klidně mohlo být místo, kde se zašival určitý druh pilotů: propuštěnci z letectva, bývalí zaměstnanci leteckých společností, ti, kteří brali jen krátkodobá zaměstnání – zkrátka takoví, kteří by za určitou cenu mohli být ochotni uvažovat o neobvyklé, ba i pochybné službě.

Momentálně seděl u stolu v baru Crosswinds, jedné z řady vetších staveb, nalepených jako přílipky hned za terminály, ranvejemi a letištními budovami Ganderu. Podnik byl prázdný až na něj a na barmana. Podíval se na hodinky, bylo skoro půl páté odpoledne. Uplynulo něco málo přes půl hodiny od chvíle, kdy Diogenes odstartoval. Snažil se na to nemyslet.

Znovu upil heinekenu a čekal. Poslední půlhodinu strávil šmejděním po letišti a jeho nejbližším okolí, přičemž se diskrétně poptával právě po takovém pilotovi, o jakém prve uvažoval, a nakonec ho nasměrovali do tohoto baru.

Diogenes byl zase o krok – možná o dva – před ním. Předvídal, že bude sledován až do Ganderu, a měl nový tryskáč natankovaný a připravený ke startu, hned jak dorazil – tentokrát k zaoceánskému letu. To, že nezablokoval své evidenční číslo před civilními internetovými stránkami sledování letadel přece jen nebylo selhání – spíš si byl tak jistý svou schopností nepadnout do zajetí, že se jednoduše ani nenamáhal. Anebo ho ta honička možná bavila; pro Diogena bylo typické, že dával přednost složité hře před něčím méně riskantním a přímočařejším. Proč by ho jinak nechal žít? Bezpečné by bylo dát mu smrtící dávku pentotalu sodného – jenže, uvažoval Proctor, to by nebyla taková zábava. A touhle dobou už Diogenes určitě ví, že je pronásledovaný, možná v důsledku Proctorova hloupého – teď už mu to bylo jasné – volání vysílačkou na ganderskou věž. Jeho reakce na únos Constance byla katastrofální selhání, možná nejhorší nezdár jeho života; musel to ale odsunout stranou a ovládnout se, potlačit emoce a vztek, které mu zkreslovaly úsudek – a pokračovat s chladnou rozvahou.

Pomocí laptopu Proctor zjistil, že bombardier uvedl do letového plánu irský Shannon. Vzhledem ke skutečnosti, že letadlo už bylo daleko nad Atlantikem a neodchýlilo se od původní trasy, byl si Proctor poměrně jistý, že Shannon je skutečným cílem. Proctorovi dva piloti z DebonAir Aviation Services s ním odmítli letět dál – žádné překvapení vzhledem k tomu, že jejich letoun neměl dostatečný dolet. Prakticky ho vyhodili s pohružkou, že upozorní policii, pokud okamžitě nezaplatí a neopustí letadlo.

Na pronásledování, které měl před sebou, potřeboval Proctor jiný druh pilota, nějakého s volnějším výkladem pravidel a předpisů, pokud měl Diogena chytit. Dostal kontakt na jednoho takového člověka, a ten měl každou chvíli dorazit.

Vrátil se mu obraz Constance – její hlavy, která se zuřivě zmítala, když mizela v pytli. Znovu si lokl piva a představu potlačil.

V tom okamžiku se dveře podniku otevřely a vstoupil muž. Byl relativně malý – asi sto šedesát osm centimetrů –, ale nesl se s jistotou někoho, kdo už vyhrál pěkných pár hospodských rvaček. Bylo mu něco přes čtyřicet, měl lesklé černé vlasy načesané do velkého kohouta a na sobě kožený

bomber, ošoupaný desítkami let služby. Od okraje levého oka mu k objemné kotletě ubíhala tenká jizva. Pozdravil barmana a usedl na stoličku k baru.

Proctor si ho bedlivě prohlédl. Tohle byl muž, kterého mu doporučili.

Posbíral heineken, laptop a vak, přistoupil k muži a usedl na vedlejší stoličku. Když se před příchozím ocitla skotská, Proctor položil na pult dvacetidolarovku. „To je na mě,“ sdělil barmanovi.

Chlapík kývl, odešel rozměnit a muž v kožené bundě na Proctora zvědavě pohlédl. „Díky, kámo,“ pronesl s akcentem anglické dělnické třídy.

„Roger Shapely?“ zeptal se Proctor a dopil pivo.

„To jsem já. A vy jste?“

„Jmenuju se Proctor.“ Barman se vrátil s drobnými a Proctor ukázal na prázdnou láhev od svého piva. „Prý můžete lidi leckams dopravit.“

Zvědavý pohled se prohloubil. „Přijde na to.“

„Na co?“

„Koho vezu a kam má namířeno.“

„Vezl byste mě. Do Irska.“

Muž jménem Shapely zvedl obočí. „Do Irska?“

Před Proctorem se ocitlo nové pivo. Kývl a napil se.

„Škoda, že vám nemůžu pomoci. Ale moje letadlo je Cessna Citation A/SP. Na přelet velké louže není vybavené.“ Shapely se lítostivě usmál.

„O vašem letadle vím všechno. Má dva turbovrtulové motory Pratt and Whitney JT15D a je modifikované oproti standardnímu modelu pro dva piloty tak, aby na obsluhu stačil jeden. Taky jste si je upravil, aby mohlo mít na palubě méně pasažérů a víc paliva. Dost paliva, aby vám to vystačilo skoro na šest tisíc kilometrů.“

Shapely přimhouřil oči. „Někdo měl moc řeči.“

Proctor pokrčil rameny. „Dál než ke mně se to nedostalo.“

Okamžik bylo ticho. Shapely se napil skotské. Očividně přemýšlel – a v duchu Proctora hodnotil. „Co je to za práci – přesně?“

„Před čtyřiceti minutami někdo odletěl z tohoto letiště do Shannonu. Má něco, co chci. Potřebuju vyrazit za ním.“

„Chcete říct – pronásledovat ho?“

„Ano.“

„To je kapánek praštěný, ne? Jestli jde o drogy, tak mě vynechte.“

„Nic takového.“

Shapely zauvažoval. „O jakém ptáčkovi je řeč?“

„Bombardier Challenger 300.“

Muž zavrtěl hlavou. „To je špatný. Cestovní rychlost má nejmíň o osmdesát kilometrů za hodinu vyšší než moje citation.“

„O důvod víc sebou hodit.“

„Nemůžu vás vzít do Shannonu.“ Proctor vzhlédl od piva a uviděl poťouchlý úsměv, který se šířil po pilotově tváři. „Ale dostaneme se skoro až tam. Tedy jestli budeme mít zadní vítr: proti větru se nedostaneme ani k irskému pobřeží. Kolik vážíte?“

„Sedmdesát devět kilo.“

„Nějaký náklad?“

Proctor ukázal palcem na svůj laptop a tašku.

„Nic jiného vzít nemůžu. Na takovou štreku budeme potřebovat plnou nádrž.“ Shapely se poškrábal na hlavě, očividně v duchu počítal. Pak se naklonil a zadíval se z okna baru směrem k letištnímu anemometru, z jejich stanoviště jen taktak viditelnému. „Vypadá to, že vítr je na naší straně. Teď už je to jen otázka peněz.“

„Taky budu potřebovat, abyste let nikam nezaznamenával. Jen pro případ, že by Irsko nebylo naše konečná stanice.“

„Kolem světa za osmdesát dní, jo? Pak to není otázka peněz. Je to otázka velkých peněz.“

„Šest dolarů za kilometr. Zpáteční cesta placená. Jestli vyrazíme hned.“

Shapely se odmlčel, uvažoval. „Jestli jste od policajtů, tak je to past. To přece víte, ne? Mně nic nepříšijete.“

„Nejsem policajt. Jenom potřebuju svézt. A potřebuju pilota, co se nevyptává.“

Shapely dopil. „Dvacet tisíc předem. Dalších deset, až tam budeme.“

Proctor si všiml, že je barman obrácený zády. Otevřel vak, vyndal několik balíčků stodolarovek a předal je pilotovi. „Tady je třicet.“

Muž je rychle prolístoval a pak zastrčil do kapsy bundy. „Předpokládám, že byste se rád vyhnul celní kontrole, ať už máte zavazadla nebo ne.“

„Přesně tak.“

Shapely kývl. Pak si poplácal kapsu s penězi. „Někam si to schovám, vyřídím pár telefonů, aby bylo všechno zařízeno i na druhém konci. Sejdeme se u North Gander Aviation za čtvrt hodiny. Je to vedle hangáru čtyři.“

Pak vstal, ukázal Proctorovi zvednutý palec a rychle opustil prázdný bar.

7

SHAPELY NEPŘEHÁNĚL, když mluvil o zátěži. Veškeré vybavení až na dvě sedadla pro piloty bylo odstraněno a celou kabinu pro cestující zabíraly přídatné nádrže s palivem. Let bez takových maličkostí, jako bylo dodržování pravidel Federální letecké správy, činil sice pronájem tohoto letadla o trochu méně nákladným, než byl DebonAir, ale také o mnoho méně pohodlným.

Odstartovali několik minut po páté, přičemž Shapely zapsal let jako vyhlídkový výlet do Twillingate, takže nemusel uvádět letový plán. Jakmile se však ocitli z dohledu letiště, stočil letadlo na východ a za čtvrt hodiny už se ocitli nad Atlantikem. Tady Shapely klesl a letěl nízko, jen pár desítek metrů nad vlnami. Navzdory znepokojivé výšce letu byl očividně zdatný pilot a navíc – zcela zjevně – netrpěl skrupulemi stran konečného cíle, pokud v tom byly pěkné peníze. Proctor si ani neuměl představit, jaké neobvyklé obchodní transakce si vyžádaly tak zajímavé úpravy Shapelyho letadla. Bylo malé a relativně staré, šlo o jeden z nejstarších turbovrtulových dopravních tryskáčů a kokpit byl stísněný a nepohodlný. Zamířili na východ, a když se ocitli nad oceánem mimo dosah místních radarů, Shapely vystoupal do deseti tisíc metrů: aby „ušetřil benzín“, jak vysvětloval, a v chvatu dodal pár slov o atmosférickém tlaku. Obloha přešla do barvy indiga a pak zčernala, jak zapadlo slunce a letoun se ocitl ve stínu otáčející se Země.

Proctor v duchu provedl několik výpočtů. Jejich letadlo mělo cestovní rychlost necelých sedm set kilometrů za hodinu; jak prve Shapely podotkl, Diogenův bombardier zvládal sedm set padesát. Jediné, v čem se mu

mohli díky Shapelyho úpravám rovnat, byl dolet. Vzhledem k výhodě vyšší rychlosti letadla Proctor odhadoval, že Diogenes dorazí na shannonské letiště po sedmi hodinách letu. Jim potrvá osm a půl hodiny, než se ocitnou u irského pobřeží. Shapely neřekl, proč nemohou přistát v Shannonu; Proctor předpokládal, že to nějak souvisí s téměř partyzánskou povahou jejich letu a nutností vyhnout se celní kontrole. Na tom nezáleželo; vzhledem ke svému náskoku bude Diogenes v Irsku nejméně o dvě a půl hodiny dřív než oni.

Proctor znovu na počítači zkontroloval dráhu letu bombardieru, pak zavřel laptop, udělal si pokud možno pohodlí, zavřel oči a – s vojenskou disciplínou – vytěsnil keltskou hudbu, kterou Shapely bez přestávky používal do reproduktorů letadla. Snažil se nemyslet na bouřlivý Atlantik, ubíhající pod nimi; snažil se nemyslet na poslední obrázek Constance, násilím tlačené do čekajícího tryskáče. Především se snažil nepředstavovat si, co si pro ni Diogenes nachystal – protože si byl stoprocentně jistý, že ať je to cokoli, určitě to není nic pěkného.

Těsně po páté hodině ráno místního času se letadlo opět ocitlo nad pevninou. Pouhých několik minut poté už přistávali na Connasheerském aerodromu, což bylo soukromé letiště na Aranských ostrovech s přistávací dráhou právě tak dlouhou, aby to pro citation stačilo. Zatímco se Proctor ještě jednou radil s počítačem, Shapely vystoupil z letadla a vydal se k osamělé letištní budově, kde už na něj čekal správce letiště, který očividně obsluhoval zařízení sám. Objali se a podle toho, jak přátelsky se spolu bavili, bylo zřejmé, že Shapely se pohybuje po téhle trase dost často. Za několik minut se pilot vrátil do letadla, na tváři široký úsměv.

„Bratr mého kamaráda vede v Inishmore taxislužbu,“ sděloval. „Jestli stihnete v Rossavealu přívoz, můžete být v Shannonu za...“

„Nejedu do Shannonu,“ odvětil Proctor. „Už ne.“

Shapely zmlkl.

Proctor ukázal na laptop. „Bombardier v Shannonu natankoval a znovu vzlétl.“

„Kam má namířeno?“

Proctor okamžik zaváhal. „Do Mauritánie. Údajně.“

Shapely se zamračil, zůstal nehybně stát, dveře do pilotní kabiny napůl otevřené. „Mauritánie? Kristepane, kámo, to je... cože, západní Afrika?“

„Západ střední Afriky. Tři a půl tisíce kilometrů.“

Shapely si přešel dlaní kohouta. „A vy chcete, abych...?“ Zvedl huňaté obočí.

„Ano.“

„Já nevím. Afrika, sakra... zažil jsem tam pár letů, které bych si dost nerad zopakoval.“

„Jenom natankujeme a znovu odstartujeme. Jsem si celkem jistý, že Mauritánie je pro challenger asi jen další zastávka k natankování.“

Shapely se dosud mračil. „Které letiště?“

„Akjoujt. Maličké. Daleko od běžných obchodních tras. Takové místo, kde se moc nevyptávají. Podívejte – už jen pět a půl hodiny letu, plus minus.“

Když už Shapely nic dalšího neříkal, Proctor sáhl do vaku a vyndal hrst svazečků bankovek. „Za let z Ganderu jsem vám dal třicet tisíc.“ Zamával svazkem peněz na Shapelyho. „Tady je dalších pětatřicet tisíc. To je za cestu do Mauritánie víc než dost. A jestli budeme pokračovat dál, dostanete ještě další.“

Shapely upřeně zíral na peníze. Pětašedesát tisíc dolarů – tolik podle Proctorova odhadu mohl vydělat za rok, ať už se při pašeráctví specializoval na cokoli.

Po chvílce pilot vzdychl. „Do háje,“ zamumlal a natáhl ruku pro druhý svazek peněz. „Tak dobrá. Tak dobrá. Natankuju, zkontroluju motory a mrknu do map.“

Za dvacet minut už byli zase ve vzduchu a mířili na jih, přes mezinárodní vody, v těsné blízkosti západního pobřeží Irska. Shapely si vzal dvě malé bílé pilulky z plastové lahvičky, strčil je do úst a spláchl obřím hrnkem kávy.

Proctor už zase zkoumal laptop. Navzdory nepřízni osudu, uvažoval, měli přinejmenším ve dvou věcech štěstí. Za prvé, přistání v Shannonu stálo Diogena čas: čas na celnici; zdržení při tankování, na velkém letišti běžné; pravděpodobně i střídání posádky. To všechno snížilo jeho náskok o třicet minut, takže už byl pouze dvouhodinový. Za druhé, skoro celá trasa do Mauritánie vedla přes vodu. Přímá cesta do Akjoujtu znamenala, že sotva zavadí o nejzápadnější výběžek Portugalska, vyhnou se Evropě a všem jejím potenciálním letovým komplikacím. Jediná pevnina, nad kterou poletí, bude Západní Sahara, diskutabilní teritorium příliš zaměstnané vlastními problémy, než aby někdo věnoval pozornost jejich letounu –

tedy pokud je potíže s motorem nebo jiné technické závady nepřinutí k neplánovanému přistání.

Proctor nevěděl o Mauritánii skoro nic až na to, že téměř celou zemi tvoří stále se rozšiřující saharská poušť a že ji sužuje chudoba, dětská práce a dokonce i otrokářství. Nenapadal ho žádný důvod, proč by měl Diogenes mířit na tak zapadlé letiště, až na jeden: tankování. Shannon očividně takovou zastávkou byl: bombardier při přeletu Atlantiku vyčerpал palivo. Diogenes očividně nemiřil ke své konečné destinaci, ať už byla jakákoli, přímo: spíš ho dolet jeho letounu nutil k mezipřistáním. A Proctorova aplikace sledování letadla ukazovala, že „CL30“ – kód pro Bombardier Challenger 300 – míří z Irska do Akjoujtu bez odchylek od letového plánu.

Proctor však věděl, že jakmile se ocitnou v Akjoujtu, nebude už moci spoléhat na sledování Diogenových pohybů pomocí internetu. Na tak maličkém mauritánském letišti – ideální zastávce pro spěchající soukromá letadla, kde nikdo nestojí o to, aby odpovídal na mnoho otázek – bude snadné obejít takové formality, jako je vyplňování letových plánů. Proctor bude muset zjistit Diogenovu konečnou destinaci jinými metodami – protože cítil v kostech, že Akjoujt bude jen mezipřistání. Se třemi zastávkami mohl bombardier nebo learjet doletět takřka na kterékoli místo na světě – a Diogenes už měl za sebou dvě.

PRISTÁLI V AKJOUJTU – v ploché, horké pustině, vyschlé jako mumie, kde z oblohy páliło žhavé slunce – nedlouho po jedenácté. Proctor rychle našel letištního úředníka, který mluvil slušně anglicky a – za pořádné všimné – který si s největší radostí popovídal o velkém, lesklém bombardieru, který tu prve přistál. Ano, doplnil palivo. Ano, zase vzlétl. Muž jeho konečnou destinaci znal, protože zaslechl, jak se o ní zmiňuje jeden z pilotů. Letadlo mířilo na letiště Hosea Kutako v namibijském Windhoeku.

Vzhledem k dřívějšímu startu a rychlejšímu letounu měl mít před nimi Diogenes víc než tříhodinový náskok... nebyť okolnosti, kterou mu teď letištní úředník sděloval. Bombardier se při startu z Akjoujtu zdržel. Muž neznal přesný důvod, až na to, že zdržení nějak souviselo s problémem, týkajícím se někoho z cestujících. Nakonec Diogenův tryskáč odstartoval do Namibie před pouhými devadesáti minutami.

Proctor zvažoval možnost, že Diogenes mohl muže uplatit, aby lhal a sdělil mu falešnou destinaci. Koneckonců, už nemohl stopovat letoun

své kořisti pomocí běžné technologie. Ale instinkt, kterému vždycky věřil, mu napovídal, že úředník mluví pravdu. Kromě toho – kdyby mu Diogenes už zaplatil za lhaní, muž by neúčtoval Proctorovi tolik peněz za tak málo informací.

Vlezl zpátky do citation. „Letíme do Namibie,“ oznámil Shapelymu.

Pilot na něj upřel zarudlé oči. „To si děláte srandu, ne?“

„Ne.“

„Víte, jak je to odtud daleko?“

„Ano. Pět tisíc osm set kilometrů.“

Shapely se poškrábal v jedné kotletě. „To je dalších devět hodin letu. Budu na kaši.“

„Je to poslední úsek. Až tam doletíme, můžete spát třeba týden.“

„Víte, o kolik hodin už jsem překročil maximum podle Federální letecké správy, kámo?“

„Myslel jsem, že takové triviálnosti jako předpisy Federální letecké správy vám starosti nedělají.“ A Proctor významně poplácal svůj vak s penězi.

„Sakra práce.“ Shapely nevěřicně zavrtěl hlavou. „No, je to váš pohřeb. Jsem tak utahaný, že nejspíš usnu nebo vletím rovnou do nějaké hory.“ A s těmi slovy do sebe hodil dalších pár bílých pilulek.

MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ HOSEA KUTAKO bylo velké a – ve tři čtvrtě na jedenáct večer místního času – překvapivě rušné. I když tu nepanovala taková přísnost jako na amerických nebo evropských letištích, věž se podívovala, že nemají letový plán, a Shapely byl nucen vymyslet si složitou historku, v níž figurovaly únik paliva z nádrže, problémy s komunikačním zařízením a srážka supa s otvorem nasávání vzduchu. Proctora překvapovalo, že pilot je dosud schopen takhle rozvinout svou představitost: letěli už skoro čtyřicet hodin v jednom kuse a bujarost Shapelyho dávno opustila.

„Jsem mrtvej, brácho,“ oznámil Proctorovi, když sjeli z přistávací dráhy 26 a rolovali k osamělému terminálu letiště. „Jestli chcete letět dál, budete si muset nechat narůst křídla.“

„Vedl jste si dobře.“ Proctor se podíval oknem před sebe a zkoprněl. Na betonu tam parkoval Diogenův challenger.

„Zastavte,“ nařídil Shapelymu.

„Ale...“

„Prostě *zastavte*.“ Proctor sáhl do vaku, vytáhl dalších několik svazečků stodolarových bankovek, rychle odpočítal čtyřicet tisíc a hodil je pilotovi s kvapným poděkováním. Pak otevřel dveře a už byl venku a řítil se k zaparkovanému tryskáči, ještě než citation zastavila.

Tři hodiny, říkal si v běhu. *Má přede mnou jen tři hodiny náskok*.

Byla to vyčerpávající hra na kočku a na myš – z letadla do letadla, přes oceány, přes kontinenty, pořád byl Diogenovi v patách navzdory veškeré jeho strategii. Bombardier se nikam nechystal – kryt jednoho motoru byl zvednutý a dveře do kabiny pro pasažéry otevřené, schůdky dosud spuštěné. Diogenes a Constance už nebudou daleko. Při troše štěstí jsou ještě ve Windhoeku.

Při větší troše štěstí by mohli být dokonce dosud na letišti – snad v příletové hale.

Když dorazil k tryskáči, vyběhl Proctor do kabiny pro pasažéry a bral přitom schůdky po dvou. Kabina byla prázdná, ale dveře do kokpitu otevřené dokořán. Uvnitř seděl na levém sedadle muž v uniformě pilota. Něco psal na podložce.

Proctor vstoupil do kokpitu, popadl muže za klopy a zvedl ho z křesla. „Vy jste pilot ze Shannonu?“ zeptal se.

Muž překvapeně zamžikal. „Co to sakra...?“

Proctor sevřel jeho límec pevněji a zvýšil tlak na pilotův krk. „Odpovězte na otázku.“

„Já... jsem jeden z nich,“ řekl.

„Ten druhý?“

„Před hodinou opustil letiště. Už vypovídal. Já taky.“

„Vypovídal?“

„O té tragédii.“ Pilot se vzpamatovával. Očividně byl Američan. „Kdo jste vy?“

„Ptám se já,“ opáčil Proctor. „O jaké tragédii? A kdo byli vaši pasažéři?“

„Byli dva. Muž a žena.“

„Jména?“

„Jména nám nesdělili.“

„Popište mi je.“

„Muž byl asi tak vysoký jako vy. Štíhlý. Krátce zastřižený plnovous. Divné oči – každé mělo jinou barvu.“ Pauza. „Na jedné tváři měl jizvu.“

„A žena?“

„Byla mladá, málo přes dvacet. Tmavé vlasy. Hezká. Vlastně jsem si ji moc neprohlížel. Byla opilá.“

„A to bylo všechno? Jen oni dva?“

„Ano. Aspoň... na začátku.“

Proctor sevřel pilotův límec pevněji. „Jak to myslíte – *na začátku?* A co to bylo s tou tragédií?“

Pilot zaváhal. „No... to ta slečna.“

„Co je s ní?“ vyptával se Proctor. „*Co je s tou slečnou?*“

Pilot sklopil oči, pak je zase zvedl a pohlédl do Proctorových. „Zemřela během letu.“

8

„ZEMŘELA?“ OPAKOVAL PROCTOR. „*Zemřela?*“ Okamžik viděl rudě. Zmocnila se ho nepřekonatelná touha dopustit se extrémního násilí – za celý život pocítil něco takového jen jednou nebo dvakrát, ve chvílích značného nebezpečí a fyzického nátlaku. Musel vynaložit nesmírnou sílu vůle, aby pilota nezardousil.

S maximálním úsilím to nutkání potlačil. Tenhle člověk je jenom poskok. Může udělat něco lepšího, než zemřít: může podat informace.

„Povězte mi, co se stalo,“ vyzval ho Proctor tlumeným hlasem.

Muž namáhavě polkl. Tvář měl popelavou a zbrocenou potem, jako by vnímal, v jak velkém nebezpečí se ocitl. „Moc toho nevím,“ odvětil. „Je mi líto, že vám nemůžu říct něco víc.“

„*Řekněte mi, co víte.*“

„Nepustil nás z kokpitu.“

„Kdo vás nepustil?“

„Ten muž. Ten muž, co si najal letadlo.“

„Muž s jizvou?“

Pilot kývl.

„Co ještě?“

Muž znovu polkl. „Problémy začaly potom, co jsme přistáli v Akjoujtu. Dával jsem si šlofika v kokpitu. Mark – druhý pilot – mě probudil. Uviděl jsem do letadla nastupovat jinou dívku, blondýnu. Potom bylo slyšet výkřiky, těžké zuchnutí. Nakonec...“ Odmlčel se. „Vstoupil *on* a nařídil nám, abychom odstartovali a zůstali v kokpitu, dokud nepřistaneme tady v Namibii. Dal nám nemocniční bažanty a řekl, abychom je použili, kdyby bylo třeba.“

Pilot jako by cosi zpozoroval v Proctorových očích, protože následující slova se z něj hrnula takřka překotně. „Koukejte, já nic neviděl. V Shannonu nastoupila do letadla po svých. Když jsme doletěli sem, vyvázeli ji mrtvou na vozíku.“ Pauza. „Když jsme přistávali, tak... nám dal instrukce. Tedy jako co máme říct úředním osobám. Prý měla vrozenou srdeční vadu. Smrt ve vysoké nadmořské výšce... to se někdy stává.“

„A ta blondýna? Kdo je ta blondýna?“

„Nevím.“ Pilot pohnul hlavou. „Myslíte, že byste mohl trochu povolit?“ Proctor mu trochu uvolnil sevření límce.

Pilot ukázal hlavou k přednímu oknu kokpitu. „Tamhle. To je ten úředník, co čekal na letadlo a vyslychal našeho pasažéra.“

Označil malého muže v uniformě, asi šedesátiletého. Dotyčný stál pod světly u dveří terminálu, uprostřed hloučku lidí.

„Ten bude vědět ze všech nejvíc,“ dodal pilot.

Proctor upřel na pilota pohled – dlouhý a pronikavý. Pak ho odstrčil zpátky na sedadlo a rychle opustil tryskáč.

JAK SE BLÍŽIL KE SKUPINĚ, muž, o němž mluvili, se na něj podíval. Měl unavené, ale vlídné oči, a jeho vlasy byly velmi krátké, kudrnaté a čistě bílé. Při pohledu na Proctora ostatní poodstoupili.

„*Goeienaand*,“ pozdravil ho muž.

„*Goeienaand*,“ opáčil Proctor. „*My naam is Proctor*.“ Věděl, že i když je úředním jazykem Namibie angličtina, většina lidí hovoří plynně spíš afrikánsky – jazykem, s nímž se trochu obeznámil při rozmanitých operacích v minulosti.

„*Praat meneer Afrikaans?*“ zeptal se muž.

„*Ja, 'n bietje. Praat Meneer Engels?*“

„Ano,“ muž přešel do angličtiny s cizím přízvukem.

„*Baie dankie*.“ Proctor ukázal za sebe, směrem k bombardieru. „Jsem tu kvůli té mladé ženě, kterou vynesli z tamtoho letadla.“

„Já jsem Masozi Shona. Generální ředitel.“ Úředník potřásl hlavou. „Smutné. Velice smutné.“

„Co se stalo?“ zeptal se Proctor.

Shona se na něj zadíval. „Prosím, z jakého důvodu vás ta záležitost zajímá?“

Proctor na okamžik zaváhal. „Má dcera. V tom letadle byla má dcera.“

Úředníkův výraz, už tak vážný, se proměnil v truchlivý. „Je mi to líto. Velmi líto. Už nežije. Zesnula za letu.“

Proctor nespal – pořádně nespal – víc než šestatřicet hodin. Od chvíle, kdy se vyřítil z Riverside Drive 891, byl v maximálním střehu a trpěl strašlivou úzkostí. Teď cítil, jak v něm cosi povoluje. Nerozplakal se – naposled plakal, když mu bylo šest –, ale když promluvil, cítil, jak se mu láme hlas a oči začínají přetékat slzami. Nebránil se tomu, jelikož to ladilo s jeho krycí historkou. „Prosím. Musíte mi pomoci. Já... já je sledoval. Dorazil jsem příliš pozdě. *Asseblief* – musím vědět, co se stalo. Rozumíte? *Potřebuju to vědět.*“

Muž jménem Shona ho vzal za paži. „Je mi to velice líto. Povím vám všechno, co vím, i když je toho velmi málo.“

„Co... co se stalo s jejím tělem?“

„Odvezli je, pane. Soukromou dopravou.“

„A co vyšetřování? Koroner? Proč ji neodvezli do nemocnice – nebo do márnice?“

Muž zavrtěl hlavou. „Všechno to bylo zařízeno ještě před přistáním. Zavolali nějakého doktora, aby na letadlo čekal. Provedl první ohledání, podepsal dokumenty.“

Proctor umlkl.

Úředník se soucitným výrazem pokrčil rameny. „Musíte chápat. Jsem generální ředitel... ale nevlím tu.“

Proctor chápal. Tohle není Amerika. Když dáte dost peněz, předpisy se mohou snadno obejít.

„Ale má dcera,“ slyšel Proctor svůj hlas. „Moje holčička... Jste si absolutně jistý, že je mrtvá? Jak mám vědět, že to byla opravdu ona? Třeba to byl někdo jiný.“

Při těch slovech se muž trochu napřímil. „Existuje způsob, jak vám mohu pomoci, abyste měl jistotu.“

„Cokoli.“

Zaváhání. „Možná to pro vás nebude lehké.“

Proctor jen mávl rukou.

„V tom případě mě následujte.“

Muž vstoupil jako první do terminálu, pak prošel lítačkami a pokračoval dost ošumělou chodbou, která působila úředně. U konce chodby otevřel jedny z četných dveří a pokynul Proctorovi, aby vstoupil dovnitř. V míst-

nosti se nalézaly psací stoly a půl tuctu monitorů s centrálními procesorovými jednotkami. Když vstoupili, vzhledli od nich dva muži v košilích s krátkými rukávy. Několika strohými slovy, pronesenými v afrikánštině, je Shona vyprovodil z místnosti.

V rozpacích pohlédl na Proctora. „Teď vás bohužel musím požádat o... nějaké všimné. Není to pro mě, pochopte, ale...“ a ukázal směrem za oběma muži, kteří právě opustili bezpečnostní kancelář.

„Samozřejmě.“ Proctor sáhl do vaku a vyndal hrst bankovek.

Muž strčil peníze do kapsy a ukázal k nejbližší obrazovce. „Moc toho není.“

Usedl ke stolu a Proctor si stoupl za něj. Navzdory malým rozměrům a nepořádku v místnosti bylo sledovací zařízení letiště poměrně moderní. Shona si přitáhl klávesnici, vyfukal několik příkazů, vytáhl z nejbližšího počítače DVD, podíval se do stojanu vedle něj, vyndal jiné DVD, označené psacím písmem červeným fixem, a vsunul je do počítače.

Další ťukání a pak se na obrazovce počítače objevil zrnitý obraz spolu s ubíhajícím časovým značením. Bylo vidět bombardier – Diogenův letoun. Dveře pro pasažéry byly otevřené a schůdky spuštěné. Proctor sledoval, jak po schůdcích do letadla stoupá muž v plátěném obleku – zřejmě doktor – a za ním dva uniformovaní zřízenci. Pak se doktor vynořil s hromádkou papírů v ruce. Následovala ho mladá blondýna, kterou Diogenes neznal. I na nekvalitní videonahrávce si všiml, jak má ostré lícní kosti a bledé oči. Za ní následovali dva zřízenci, nesoucí s určitými obtížemi nosítka. Na nosítkách ležela postava, zakrytá prostěradlem. Proctor sotva dýchal, když sledoval, jak zřízenci zápolí s nosítky dolů po schůdcích, vedoucích z prostoru pro pasažéry. Právě když se ocitli na dolním schodě, první zřízenec uklouzl, a jak chytal rovnováhu, tělo na nosítkách se posunulo a prostěradlo mu částečně sklouzlo z obličeje.

„Zastavte to!“ vykřikl Proctor.

Obraz se zastavil. Proctor se k němu naklonil, upřeně zíral a takřka nevěřil vlastním očím. Jeho svět se bortil.

Nehybné video – zrnité, rozčleněné horizontálními čarami, jež zvolna stoupaly po obrazovce – bylo jednoznačné. Obraz byl až příliš jasný: tmavé vlasy, plné rty, fialkové oči otevřené dokořán, kdysi krásná tvář ztuhlá šklebem smrti.

Klesl do nedalekého křesla. Už si nemohl nic namlouvat. Constance je

mrtvá. Nikdy netrpěla srdeční chorobou. Nemohla zemřít v letadle přirozenou smrtí; byla zavražděna. *Zavražděna*. A Diogenes je vrah.

Milhavě, jakoby z dálky si uvědomoval, že muž na něj opět mluví.

„Mrzí mě to,“ říkal úředník a s upřímnou sklíčeností lomil rukama. „Moc mě to mrzí. Ale – chtěl jste mít jistotu.“

„Ano.“ Proctor se na něj nedíval. „Děkuji vám. Já... musím je najít, získat tělo své dcery. Jsou to špatní lidé. Nemáte představu, kam tělo odvezli?“

Zaváhání. „Neodjeli z letiště s tím najatým doktorem. To vím, protože jsem se díval, jak doktor odjíždí. Situace byla nezvyklá, víte – i na zdejší poměry. Jeli k podniku, kde se půjčují automobily – džípy, nákladáky, vozidla do pouště. Je to vedle letiště, naproti obchodnímu centru Millennium. Je to jediný podnik, kde je po setmění ještě otevřeno. Naložili nosítka do čekající dodávky a odjeli na druhou stranu ulice.“

Proctor vyskočil.

„Už je hodně pozdě,“ upozornil ho muž. „Mají skoro určitě zavřeno...“
Mluvil ale do prázdné místnosti. Proctor už byl pryč.

9

AUTOMOBILOVOU AGENTURU WINDHOEK-DETMONK – jak hlásaly dva nápisy, jeden v afrikánštině a druhý v angličtině, spolu se jménem majitele, které znělo Lazrus Keronda – tvořil téměř hektarový pozemek, umístěný v truchlivé průmyslové čtvrti podél dálnice, směřující od východu na západ, kousek na jih od letiště. Nápis byl sice sešlý, ale půjčovnu osvětlovaly drahé sodíkové výbojky, zářící do noci, a skrz bezpečnostní plot bylo vidět tucet vozidel.

Byl to jediný podnik, kde měli dosud otevřeno, a když Proctor rychlým krokem přecházel čtyřproudovou rychlostní silnicí – kde v tuto pozdní hodinu panoval klid –, začala se postupně rozsvěcet venkovní světla.

Teplota vzduchu se pohybovala kolem třiceti osmi stupňů a *oosweer* – horký vítr, který v tuhle roční dobu často vanul od pobřeží do vnitrozemí – ho při chůzi zasypával popraškem jemného písku. V dálce se slabě rýsovaly nízké vrcholky s přízračnými odlesky světla z města. Podíval se na hodinky: bylo těsně po desáté.

Malý, obtloustlý muž ve zmačkaných šortkách a khaki košili s propínacími kapsami zavíral bránu z drátěného pletiva, tvořící hlavní vchod půjčovny. Proctor mu rázně poklepal na rameno, muž se otočil a zamžikal, jak mu do očí zavanul vítr s pískem.

„*Hoe gaan dit met jou?*“ prohlédl si ho od hlavy k patě, jak to prodejci napříč celým světem dělávají.

„*Baie goed, dankie,*“ opáčil Proctor. „Ale mluvmě raději anglicky.“

Proctor se pyšnil tím, jak skvěle se vyzná v lidech. I teď – na smrt unavený, v hlubokém šoku, do morku kostí zasažený žalem a výčitkami svě-

domí – vnímal, že s tímhle člověkem něco není v pořádku. To, jak nervózně si vjížděl jednou rukou do vlasů, cuchaných větrem; to, jak se nedíval Proctorovi do očí; i samotný tón jeho hlasu – to vše Proctorovi sdělovalo, že tenhle chlap je špína a má v úmyslu mu lhát.

Prodejce teď sraštil čelo. „*Ek vertaan nie*,“ prohlásil.

„Ale rozumíte mi moc dobře, pane Kerondo.“ Proctor otevřel pohotovostní vak a ukázal hrst bankovek.

„Máme zavřeno,“ přešel muž hbitě do angličtiny bez sebemenšího cizího přízvuku.

„Promluvíme si tam.“ A Proctor ukázal na malou, slabě osvětlenou boudu uprostřed parkoviště, která zřejmě sloužila jako kancelář.

„Máme...“ začal muž znovu, ale Proctor do něj strčil, až pustil bránu a zapotácel se pozadu směrem ke kanceláři.

V budově Proctor jemně, ale rázně nasměroval muže k židli za otlučeným psacím stolem, stlačil ho na ni a pak usedl naproti němu. „Řeknu vám to jen jednou,“ pronesl. „Žádné hrátky. Už nemám čas ani trpělivost. Máte informace, které potřebuju. Dejte mi je a budete odměněn.“

Muž si znovu uhladil vlasy, setřel si písek z čela. „Nic nevím.“

„Měl jste tady zákazníka,“ opáčil Proctor. „Asi před půldruhou hodinou.“

Muž zavrtěl hlavou. „Nikdo tu nebyl,“ prohlásil.

Proctor se zhluboka nadechl. „Ptám se zdvořile. Příště už budu hrubý.“

„Máme už kolik hodin zavřeno,“ řekl muž. „Jediný důvod, proč jsem tu tak dlouho, je ten, že dělám administrativu...“

Bouře emocí, jež se v Proctorovi zvolna hromadila – zoufalství z absurdního tanečku, do nějž jej Diogenes zavedl; zlost na sebe, že se mu nepodařilo postarat se o Constance; omračující žal ze zprávy o její smrti –, se proměnila ve výbuch vzteku, rozžhaveného doběla. Přesto navenek zůstal zcela klidný – až na nenadálou, hadí hbitost, s níž se pohyboval. Popadl ze stolu velký nůž na otevírání dopisů a bodl jím muže do levé ruky, přičemž mu roztránil trapézovou kost a zaryl hrot čepele na centimetr do poškrábaného dřeva.

Muž obrátil oči v sloup, až z nich bylo vidět jen bělmo, a otevřel ústa k výkřiku. Proctor sebral z podlahy hadr nasáklý olejem a vecpal mu ho do úst. Silnou rukou sevřel muži čelisti, čímž mu zabránil křičet.

Muž se svíjel a tiše sténal skrz hadr. Podél okrajů nože na dopisy začala